

[Hilmar Baunsgaard.]

for sig ikke er skalaopbygningen som sådan, der er årsag til den stigning i beskatningen, jeg nævnte. Og hvis man har behov for det, vil jeg da gerne give den indrømmelse, at det ligger da i hele sagens natur, at når man har afskaffet skattefradragsreglen og kommer til at operere med en lavere marginalbeskatning, så er det en af de fordele, man får ud af omlægningen til den nye beregningsmetode, det er ganske klart. Men jeg er derimod ikke enig med hr. Ømann, når han drager den konklusion, at så er det irrelevant at drage de almindelige finanspolitiske problemer ind i denne behandling her. For det, som jo gik forud for mit indlæg, var en tilsyneladende strid imellem hr. Aksel Larsen og de foregående ordførere om, hvorvidt skatten stiger eller ikke. Den stiger, fordi statens udgifter er steget, og det var derfor, jeg sagde, at så må man, hvis man ikke vil have den stigning, sige til befolkningen: så får vi ikke alle de aktiviteter, der er sat i gang fra det offentliges side. Så enkelt er det.

Op må jeg så sige, at mine tal holder godt nok i den beregning, jeg lavede, for det, jeg sagde, var: sammenligner man det år, hvor man havde den lavere indkomst, med det år, hvor man har den højere indkomst, viser det sig, at den faktiske belastning af skatten udligner merindtægten. Det er det, der er kendsgerningen, at sådan vil den virke, og forklaringen er simpelt hen den, at statens udgifter er steget, og så skal der flere penge til. Jeg synes bare, man skulle lægge det frem, så befolkningen egentlig vidste, hvad det var, vi diskuterede, nemlig at der har været en sådan stigning, at man må regne med for hovedparten af indtægterne, at indtægtsstigningen går til finansiering af de fælles goder, som statens udgifter er udtryk for. Så kan vi bagefter begynde at diskutere, om vi vil have dem eller ikke.

Niels Westerby: Det er jo altid fremtiden, det drejer sig om, og ikke så meget diskussionen om at sammenholde skatteskalaer og skatteberegninger i fortiden. Det, jeg gerne vil have lov til at pege på, er, at skattesatserne har en direkte betydning for fremtiden, for den enkelte borgers overvejelse af, om han vil gøre en indsats. Og jeg synes, finansministeren smuttede lidt let uden om

de betragtninger, jeg var inde på i mit første indlæg: at en skatteyder med en ganske lille indtægt på 10.000 kr., der sætter den op til 11.000 kr., skal aflevere omkring en tredjedel af sin merindtægt; en skatteyder med en mellemindtægt på 27.000 kr., der sætter sin indtægt op med 1.000 kr., skal aflevere henved halvdelen, og en skatteyder med en højere mellemindtægt på over 40.000 kr. skal aflevere godt og vel halvdelen i indkomstskat til stat, kommune og i folkepensionsbidrag. Det, der er det helt afgørende, er, at disse satser er så høje, at det for fremtiden vil hæmme borgernes lyst til at gøre en indsats, og det er vi ikke tjent med, hverken den enkelte borger eller samfundet som sådant.

Jeg vil gerne sige det så klart, at også finansministeren bliver helt klar over, hvad vi mener. Hvis vi havde medansvar for og indflydelse på udformningen af dette forslag til udskrivningslov, så var det kommet til at se helt anderledes ud, så var der blevet lavere indkomstskattesatser, det anser vi som noget meget væsentligt. Det er klart, at så må man hæve forbrugsskatterne nogenlunde tilsvarende, og jeg takker finansministeren for den bemærkning, han kom med, at det var jo da ærlig tale.

Så er vi kommet så vidt, at vi er enige om den saglige sammenhæng, at vi står over for i realiteten at skulle vælge imellem det, der her foreslås, eller at sænke indkomstskatterne og til gengæld hæve forbrugsskatterne. Jeg har været inde på, at en forhøjelse af merværdiafgiften med 5 pct. til 15 pct. vil betyde, at alle indkomstskatter kan nedsættes med en fjerdedel. Finansministeren var ikke rigtig inde på at vurdere dette, men kom med en bemærkning om, at det var nok ikke muligt at gøre det på en sådan måde, at de små indtægter, som jeg havde nævnt, kunne være tjent med det. Det kan finansministeren da vist ikke mene alvorligt. Finansministeren har jo selv været med til at gennemføre en merværdiafgift på 10 pct. og har ved enhver lejlighed, efter min mening i øvrigt med rette, fremhævet, at indførelsen af merværdiafgiften på 10 pct. er sket på en sådan måde, at den har været neutral over for de forskellige grupper af skatteydere, og at de, der har lave indtægter, i hvert fald ikke har lidt derunder. Vi kan